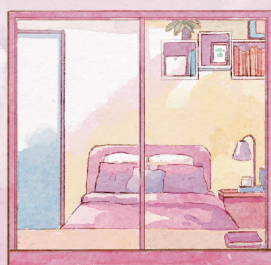
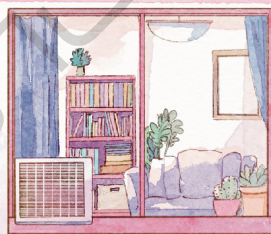
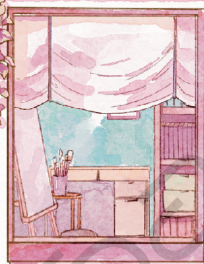
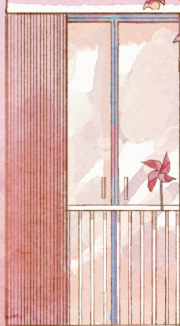

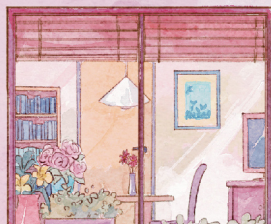
First Frost 难哄 3

วันนี้ วันไหน
ยังใจก็เธอ

เขียน : จุ๊อ์

แปล : นางฟ้าปีกเขี้ยว

难哄 3

First Frost วันนี้ วันไหน ยังไงก็เธอ 3

竹已

จู่ฮี้

นางฟ้าปีกเขี้ยว แปล

“ซังเหยียน นายไม่ปิดไฟ...”

พอได้ยินซังเหยียนก็เงยหน้าขึ้นมา

ภายใต้แสงไฟอันสว่างไสว

ชายหนุ่มผิวขาวซีด ริมฝีปากสีเข้มขึ้นเคลือบไปด้วยคราบน้ำอันนำหลงไหล
คิ้วและดวงตาแฝงไปด้วยความเจ็บปวด เขามีตาสองชั้นบางๆ ดวงตาสีดำสนิท
ยิ่งในเวลานี้เจอไปด้วยความปรารถนา ความเจ็บปวดของเครื่องหมายทั้งห้ากลับ
ไม่ลดน้อยลงเลย คล้ายว่าเพิ่มพลังยึดครองขึ้นเป็นเท่าตัว

เหมือนจะเป็นผู้บุกรุกที่ใจกล้าหน้าด้าน

“ปิดไฟ?” ซังเหยียนคลายมือออก ชายเสื้อที่ถูกเขากลกขึ้นก็ถึงตัวลงมา
เหมือนเดิม น้ำเสียงเขาทุ้มเล็กน้อย แฝงไปด้วยเสียงหัวเราะเบาๆ “งั้นเธอจะ
มองเห็นฉันได้ไง”

คำนำ

คนเราทุกคนล้วนมีเรื่องที่ไม่อยากบอกใครแม้กระทั่งคนที่เรารัก อาจเพราะไม่อยากให้อีกฝ่ายกังวล หรือคิดว่ามันไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร โดยไม่ทันคิดว่าการที่เราไม่บอกไปอาจจะเป็นการทำร้ายจิตใจคนคนนั้นได้เหมือนกัน

วินนี่ผ่านเคยเลือกที่จะไม่พูดความจริงกับซังเหยียนมาแล้วครั้งหนึ่ง ทำร้ายความรู้สึกของเขาและทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างเธอและเขาจบลง จนเมื่อกลับมาคบกันเธอก็ยังคงกันเขาออกจากเรื่องราวในอดีตที่เธอไม่อยากนึกถึงกันเขาออกจากคนที่เคยทำร้ายเธอเพราะคิดว่าตัวเองสามารถจัดการได้และกลัวเขาจะเป็นอันตราย โดยไม่ทันคิดว่าซังเหยียนจะรู้สึกแย่ที่เธอไม่บอกอะไรเขาเลย

เส้นทางความรักของพวกเขาจะหวนคืนสู่การหันหลังแยกเดินกันไปคนละทางเช่นในอดีตอีกแล้วหรือ บทเรียนในอดีตจะทำให้วินนี่ผ่านคิดอะไรได้บ้างหรือไม่ เราไปเอาใจช่วยให้พวกเขาเปิดใจและแชร์ทุกๆ เรื่องราวเพื่อก้าวเดินเคียงกันไปได้อย่างมั่นคงนับจากนี้กันค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

จ้าวหยวนตง	แม่ของเวินอู่ฝาน หลังจากเวินเหลียงเจ้อผู้เป็นสามีเสียชีวิตก็พบรักใหม่กับเจิ้งหวาหยวนที่มีลูกติด แคร่ครอบครัวยุใหม่มากกว่าลูกแท้ๆ อย่างเวินอู่ฝานทั้งยังไม่ค่อยดูแลเอาใจใส่เธอ ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างแม่ลูกห่างเหินกันมาก
หลี่ผิง	แม่ของซังเหยียน หน้าตาอ่อนโยน ชอบนินทาตัวให้ซังเหยียนเสมอๆ มักจะบ่นลูกชายที่ไม่ยอมกลับบ้าน
ซังหรง	พ่อของซังเหยียน มีนิสัยกวนๆ ไม่แพ้ลูกชาย
เฉินซี	เพื่อนห้องเดียวกับเวินอู่ฝานสมัยที่เรียนโรงเรียนมัธยมในเมืองเป่ย์อวี่ เป็นลูกสาวของนายตำรวจหญิงคนหนึ่ง นิสัยเฟรนต์ลี่ มีน้ำใจ

บทที่ 64

ไม่คิดจะทำอะไรอย่างอื่นแล้วเหรอ

แก๊งเพื่อนเซอชิงเต๋อต่างสังเกตเห็นถึงความไม่ชอบมาพากล เลย
มองหน้ากันเล็กน้อย อาจเป็นเพราะพวกเขาอารมณ์เสียแล้ว หรือไม่ก็อาจเป็นเพราะ
รู้สึกว่าการจัดการแบบนี้ช่างน่าอับอายเหลือเกิน ผู้ชายร่างผอมที่นั่งข้างเขา
จึงอดถามขึ้นมาไม่ได้

"พี่เต๋อ นี่มันเกิดอะไรขึ้น"

พอทุกคนได้ยินคำพูดนี้ คนที่เหลือก็ต่างแย่งกันต่อว่าต่อขาน

"ที่พวกเรามาก็เพราะพี่บอกเองนะว่าจะเลี้ยง"

"ไม่มีเงินก็อย่ามาโม้สิเว้ย! ดูท่าเขาสิ เขาทำเหมือนรู้จักพี่ที่ไหนกัน!"

"ช่างเถอะ พวกเรากลับ"

เซอชิงเต๋อรู้สึกเสียหน้าเล็กน้อย เลยยิ้มเจื่อนๆ "ไม่ใช่อย่างนั้น..." พอเห็น
คนอื่นลุกขึ้นเตรียมจะออกจากร้าน เขาก็เลยร้อนใจขึ้นมา มองไปทางซ่งเหยียน
อีกครั้ง "จะแจ้งตำรวจหาพระแสงอะไรกัน! เงินแค่นี้เองทำเป็นขี้เหนียวไปได้
คนอย่างนายยังอยากจะมาคบกับหลานสาวฉัน?!"

ซ่งเหยียนครั้นจะไปสนใจเขา ถ้ามอวีจ้าวอีกทีว่า "แจ้งตำรวจหรือยัง"

มอวีจ้าวรีบหยิบมือถือออกมาจากกระเป๋าทางเกง "จะ...จะแจ้งเดี๋ยวนี้
ละครับ"

"ได้ยว!" เชอชิงเต๋อหน้าเงื่อนลงไปเรื่อยๆ ไม่พูดจาประจบสอพลอเหมือนเมื่อครู่ คราวนี้กลับพูดไปด่าไป "มึงประสาทปะ เงินแค่นี้ก็พันหยวน กูมีจ่ายไว้อย..."

อวีจ้าวก็หยุดชะงักตามไปด้วย

ซังเหยียนไม่พูดไม่จาอะไร ซ้ำเล็งมองเขาอย่างดูแคลน

"ได้ยวจ่ายเอง! แต่ตอนนี้กูยังอยากกินเหล้าต่อ แล้วก็กินที่นี่ด้วย!" เชอชิงเต๋อรู้สึกขายหน้าอย่างเห็นได้ชัดจนกลายเป็นความเดือดดาล "มึงแห่พวกคนตั่งมากตั่งมายมารบกวนกูกับเพื่อนเพื่ออะไรกัน"

คำพูดเขาไม่ได้ยั่วโทสะซังเหยียนแต่อย่างใด ซังเหยียนสีหน้าผ่นคลายลงเล็กน้อย "ขอโทษด้วยครับ ผมคงเข้าใจผิดไปเอง งั้นขอให้คุณดื่มอย่างมีความสุขนะครับ" พูดจบก็กระซิบบอกอวีจ้าวว่า "ให้ตำรวจนคอยจับตาดูไว้"

ซังเหยียนหมุนตัวเดินจากไปทันที แล้วไปนั่งลงที่หน้าเคาน์เตอร์บาร์ เหนอหมิงป๋อกีเทเหล้าวางไว้ตรงหน้าเขาตามเคย ก่อนจะมองไปทางเชอชิงเต๋อพร้อมถือโอกาสถาม

"พี่ เกิดอะไรขึ้น คนนี้อีกแล้วหรือครับ"

ซังเหยียนไม่ได้กระดกเหล้าที่อยู่ตรงหน้า เขาเหลือบมองมือถือ เอ่ยอย่างไม่ทุกข์ร้อน "ก็แค่มาเอะอะไววายว่ะ"

เหนอหมิงป๋อถามขึ้นอีก "เขาไม่ใช่เจ้าของฟ้สะไก้หรือครับ"

"..." ซังเหยียนซ่อนตาขึ้น เอ่ยเนิบๆ "ฟ้สะไก้นายไม่รู้จัก"

ก่อนเวินอีฝานจะออกจากออฟฟิศ ฟู้จิ้งก็กลับมาจากการไปสัมภาษณ์นอกสถานที่พอดี

เขาหมุนควงขวดเครื่องดื่มที่อยู่ในมือไปเรื่อย พอเห็นเวินอีฝานก็เดินเข้ามาคุยกับเธออย่างเคย

"ฟี้เอีฝาน เลิกงานแล้วหรือ ฟี้ซังเหยียนมารับฟี้หรือเปล่าครับ"

เวินอี่ฝานตอบยืมๆ "อืม"

"มู่เริงอวินเล่าให้ผมฟังว่าผู้ชายคนนั้นที่คอยมาก่อวุ่นพี้น่ากลัวจริงนะครับ" พู่จ้วงพูดน้ำไหลไฟดับ "วันหลังถ้าพี่เลิกงานแล้วก็ระวังตัวหน่อยนะ ถ้าพี่ซึ่งเหยียนไม่ว่างมารับพี่ พี่ก็บอกผมได้นะ เตี่ยผมไปส่งเองครับ"

เวินอี่ฝานลุกขึ้นยืน "ไม่มีอะไรหรอก"

พู่จ้วงทำท่าเหมือนเป็นเรื่องใหญ่โต "จะไม่มีอะไรได้ยังไงครับ! ช่วงนี้เหมือนผมเห็นเขาอยู่หลายครั้งนะ แต่ก็ไม่แน่ใจว่าใช่คนเดียวกันหรือเปล่า ผมถาม รปภ. ที่ชั้นล่าง ทุกครั้งที่เขามาก็จะทำเหมือนเดินผ่านมามองแวบหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้อยู่นาน"

พอได้ฟัง เวินอี่ฝานก็ชะงักฝีเท้าลงโดยพลัน

ท่าทางของพู่จ้วงทั้งกังวลทั้งเป็นห่วง "พี่ พี่เป็นคนสวยนะ แล้วก็ชอบทำงานจนดีกว่าจะยอมเลิกงาน แถวนี่ยังเป็นถนนที่มีฝับบาร์เต็มไปหมด พี่เองก็ต้องระวังไว้บ้างนะครับ"

เวินอี่ฝานแหม้มปากน้อยๆ สีหน้ากลับเป็นปกติโดยเร็ว เธอยิ้มอีกครั้ง "พี่รู้ล่ะ"

พอออกมาจากออฟฟิศ เวินอี่ฝานก็เห็นรถของซังเหยียนจอดอยู่ในที่ประจำ เธอเดินขึ้นไปนั่งข้างคนขับแล้วหันไปมองชายหนุ่ม ได้กลิ่นเหล้าจางๆ จากตัวเขาเลยกะพริบตาทีหนึ่ง

"นายกินเหล้า?"

ซังเหยียนออกกรถทันที "เปล่า"

"นายเพิ่งไปเจอพวกซู่เฮ้ออันมาเหรอ เตี่ยวรออีกสักช่วงหนึ่งนายก็ไม่ต้องมารับฉันแล้วละ" เวินอี่ฝานคำนวณเงินเก็บในใจสักครู่แล้วเอ่ยอย่างจริงจังว่า "ฉันดูโบรชัวร์รถมาแล้ว กะว่าจะซื้อรถสักคัน พอถึงตอนนั้นก็ขับรถมาทำงานและกลับบ้านเอง จะได้ทำงานได้อย่างคล่องตัว"

ซังเหยียนเหลือบมองเธอ "กะจะไปเลือกเมื่อไหร่ล่ะ"

เวินอีฝานตอบด้วยเสียงนุ่มนวล "รอไว้เป็นวันที่ฉันหยุดงานแล้วกัน"

"ได้ พอถึงตอนนั้นฉันจะไปเป็นเพื่อนเธอ"

เวินอีฝานยิ้มๆ "โอเค"

แล้วภายในรถก็ดำดิ่งเข้าสู่ความเงียบ

ขับมาได้ช่วงหนึ่ง จู่ๆ ซังเหยียนก็ถามขึ้น "เวินชวงเจียง ทำไมฉันถึงรู้สึกว่าการนี้อารมณ์เธอดูแปลกๆ ไป"

เวินอีฝานกำลังเหม่อลอย พอได้ยินที่เขาพูดก็ดึงสติกลับมาทันใด เธอหันไปมองซังเหยียน ร้องอ้าซ่าไปหนึ่งจังหวะก่อนจะอธิบายเบาๆ

"ช่วงนี้ที่สถานีโทรทัศน์มีงานเข้ามาเยอะไปหน่อยนะ รอไปอีกสักพัก พอฉันปรับตัวได้ก็คงจะดีขึ้น"

ซังเหยียนคล้ายชวนคุยไปเรื่อย "เธอไม่แอบไปกับงานนี้เหรอ"

"เปล่านี้ แต่มีใครที่ไหนชอบทำงานบ้างล่ะ" เวินอีฝานก็ไม่ว่าตัวเอง แสดงความรู้สึกออกมาชัดเจนไปหรือเปล่า เธอกลัวว่าจะไปกระทบถึงความรู้สึกเขา เลยยิ้มมุกปากขึ้นมาทันที "ฉันกลับไปนอนตื่นนึ่งก็หายแล้วล่ะ"

ซังเหยียนเหลือบมองเธอแวบหนึ่ง แล้วไม่ได้ชักใช้ถามอะไรต่อ

"อืม งั้นเธอก็กลับไปนอนเร็วหน่อยแล้วกัน"

เรื่องที่ซังเหยียนเตือมาหาเธอที่สถานีโทรทัศน์อยู่หลายครั้งคล้ายเป็นระเบิดที่ยังไม่ได้ตั้งเวลาไว้ ถึงแม้เธอจะไม่อยากไปสนใจมันก็ตาม แต่เหตุการณ์นี้ทำให้เธอหลับยากเหมือนช่วงก่อนหน้านี้

มันยากที่จะเอยปาก อีกทั้งเธอก็ไม่อยากจะพูดถึงมันด้วย

เวินอีฝานคิดว่าขอเพียงชีวิตเป็นดังเช่นที่ผ่านมาก็พอแล้ว

เธอเพียงแต่อยากไปให้ไกล ไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับเรื่องพวกนี้อีก ไม่อยากเจอพวกเขา อยากรู้เสียชีวิตนี้ก็ยังคงเป็นของเธอ ไม่มีใครจะมาส่งผลกระทบอะไรต่อเธอได้

พวกเขาไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับอะไรกับชีวิตเธอเลย

เวินอีฝานคิดแบบนี้มาตลอดตั้งแต่อดีตจนกระทั่งถึงตอนนี้
 ทว่าข้อความจากจ้าวหยวนตงได้ทำลายความคิดเธอลงอย่างราบคาบ
 ในคำคืนหนึ่ง

ขณะที่เวินอีฝานเห็นข้อความ เดิมทีก็ไม่คิดจะคลิกเข้าไปอ่าน แต่พอ
 เหลือบเห็นคำว่า 'ผับ' เธอก็สัมผัสได้ถึงกลางร้ายขึ้นมาอย่างประหลาด เธอ
 ไม่รอให้ตัวเองใคร่ครวญแต่อย่างใด กดคลิกเข้าไปทันที

จ้าวหยวนตง : อาเจี้ยง ลูกคบกับแฟนที่เปิดผับหรือ แต่ทำไม
 ช่วงก่อนแม่ได้ยินจายาเล่าว่าลูกกำลังคบกับผู้จัดการของห้องอยู่ล่ะ
 วันนี้ป่าใหญ่โทรมาหาแม่ ช่วงก่อนน้องชายเธอไปที่ผับของแฟนลูก บอกว่า
 แค่อยากจะแนะนำแฟนลูกให้พวกเพื่อนๆ เขารู้จัก แต่แฟนลูกไม่มีมารยาท
 เอาซะเลย แล้วยังเก็บค่าเหล้าซะแพง อาเจี้ยง ถ้าลูกจะมีแฟน ต้องดูแล
 ตัวเองให้ดี ๆ นะ

เวินอีฝานจ้องข้อความนี้อยู่นาน สมองเบลอไปบ้าง เธอไม่รู้ว่า
 เซอเยียนฉินรู้เรื่องนี้ขึ้นมาเองหรือว่ามันเป็นเรื่องจริง ในเมื่อซังเหยียน
 ไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้เธอฟังเลย

ผ่านไปครึ่งใหญ่เวินอีฝานก็วางมือถือนั่งแล้วลุกขึ้นเดินออกไปจากห้อง
 เวลาที่ซังเหยียนเพิ่งอาบน้ำเสร็จ กำลังนั่งเล่นเกมในมือถืออยู่บน
 โซฟา ผมเผ้ายังคงเปียกชื้น ผิวเขาดูซีดขาวอย่างเห็นได้ชัดภายใต้แสงไฟ
 สีหน้าเกลียดกร้านและเอื่อยเฉื่อย คล้ายว่าเล่นเกมไปงั้นๆ เพื่อฆ่าเวลา

เวินอีฝานเดินไปนั่งลงข้างเขา

ซังเหยียนซ่อนตาขึ้น "นี่มันก็โม่งกี่ยามแล้ว ทำไมยังไม่นอนอีก"

"ซังเหยียน" เวินอีฝานมองเขา พยายามควบคุมน้ำเสียงให้สงบลงบ้าง
 "ได้ยินว่าผู้ชายคนนั้นที่เรียกตัวเองว่าเป็นน้ำของฉินเคยไปที่ผับนายโซ่มั้ย"
 มือของซังเหยียนชะงักลงทันที "ใครบอกเธอ"

"..."

เขาพูดมาเช่นนี้ก็เท่ากับยอมรับว่าเป็นความจริง

ในชั่วขณะนี้ความรู้สึกอับอายจนแทบจะแทรกแผ่นดินหนีได้กลืนกินเธอลงไป ถึงขนาดที่เธอไม่ต้องถามอะไรเขาอีก มีหน้าซำยังเดาได้ว่าหลังจากเธอชิงเต๋อไปถึงผับแล้วจะทำอะไรลงไปบ้าง

ก็คงจะไปขอเงินจากเขา โดยอ้างว่าเป็นน้ำของเธอ หรือไม่ก็ไวยวายไม่ยอมจ่ายเงิน ทำให้ซึ่งเหยียนต้องตกอยู่ในสถานการณ์ที่น่าอับอายท่ามกลางสายตาลูกค้าคนอื่นๆ

แต่เดิมเขาก็ไม่ควรมาพบเจอเรื่องแบบนี้

ทำไมเขาต้องมาเจอเรื่องแบบนี้ด้วย

ทำไมเขาต้องมาเจอเรื่องแบบนี้เพราะเธอ

ลำคอของเวินอีฝานพลันตีบตัน เธอรู้สึกจนคำพูดแล้วหลุดตกลงจิกเสื้อผ้าตัวเองโดยไม่รู้ตัว ก่อนจะโผล่ออกไปเบาๆ

"...ขอโทษด้วยนะ ฉันจะไปคุยกับพวกเขาเอง"

เมื่อซึ่งเหยียนสัมผัสได้ถึงอารมณ์ของเธอ เขาก็ขมวดคิ้ว โยนมือถือไปข้างๆ ทันที หันหน้ามามองสีหน้าเธอแล้วเอ่ยอย่างลึกลับและงุนงง

"เวินชวงเจียง เธอจะมาขอโทษอะไรกัน"

เวินอีฝานสบตาเขาด้วยสีหน้าอึ้งๆ

"ลูกค้าที่มาผับ เดิมทีก็มีทั้งคนดีคนเลวปะปนกันไป เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นแทบทุกวัน" ยากนักที่ซึ่งเหยียนจะแสดงความจริงใจยื่นออกมาบ้าง เขาอธิบายอย่างจริงจัง "ฉันไม่เคยใส่ใจกับเรื่องบ้าบอพวกนี้เลย เธอเข้าใจมั๊ย"

"..."

ระหว่างที่ใจลอย เวินอีฝานรู้สึกเหมือนตัวเองกลับไปสู่ช่วงหลังจากการถูกเชิญผู้ปกครอง คือนั่นลุงของเธอเวินเหลียงเสียสละพาเธอกลับบ้าน คำตำราของเซอเยียนฉินและเวินเหลียงเสียนก็เข้าครอบงำความคิดเธออีกครั้ง วนเวียนไปมาอยู่ข้างหูเธอไม่ขาด

'ซวงเจี๋ยง หนูนี่คือจริงๆ เลยนะ'
 'หนูจะหาเรื่องสบายใจมาให้พวกเราบ้างได้มั๊ย'
 'พวกเราไม่ได้มีหน้าที่ที่จะต้องดูแลหนูนะ'
 'พวกเราแค่ต้องการให้หนูเชื่อฟังหน่อย อย่าทำอะไรออกนอกกลุ่มนอกทาง'
 เวินอีฝาน
 เธออย่าไปเพิ่มปัญหาให้คนอื่น
 เธอจะไปเพิ่มปัญหาให้ใครไม่ได้อีกแล้วนะ
 ไม่อย่างนั้นเธอจะโดนทิ้ง

หลังจากนั้นเธอกับเขาคู่อะไรกันอีก เวินอีฝานก็จำไม่ได้แล้ว จำได้เพียงว่าซวงเจี๋ยงเหมือนจะปลอบใจเธออีก เธอก็พยายามอย่างที่สุดที่จะทำให้ตัวเองดูเหมือนปกติ

เวินอีฝานเล่นเกมเป็นเพื่อนซวงเจี๋ยงด้านหนึ่ง จากนั้นก็อ้างว่าว่างจึงกลับเข้ามาในห้อง

เวินอีฝานนั่งเหม่อลอยอยู่ในห้องครึ่งชั่วโมง แล้วเธอก็เปิดวีแชตส่งข้อความไปให้แม่หลังจากที่ไม่ได้ส่งไปเป็นเวลานาน

เวินอีฝาน : แม่ช่วยส่งเบอร์ของป้าใหญ่มาให้หนูด้วยคะ

อาจเป็นเพราะคิดไม่ถึงว่าจะได้ข้อความตอบ จ้าวหยวนตงเลยส่งข้อความกลับมาเร็วมาก อีกฝ่ายส่งเบอร์มือถือมาก่อน แล้วตามด้วยข้อความยาวเหยียด

เวินอีฝานไม่ได้อ่านข้อความนั้น เธอโทรหาเซอเยียนฉินทันที
 เสียงรอสายดังเพียงสามครั้ง เซอเยียนฉินก็รับสาย เสียงใหญ่หนาดังมาจากปลายสาย

"ใครอะ"

เวินอีฝานเอ่ยขึ้นทันที "พวกคุณคิดจะทำอะไร"

"..." เชอเยียนฉินเงิบไปหลายวินาที จากนั้นก็คาดเดาด้วยความลังเล "ซวงเจียง?"

"ฉันไม่สนว่าพวกคุณมาที่เมืองหนานอู่ทำไม" เวินอีฝานหลับตาลงเอ่ยเน้นทีละคำ "ขอรับรองกรุณาอย่าเอาฉันเข้าไปเกี่ยวข้องกับ พวกคุณก็ใช้ชีวิตของพวกคุณไป จะเป็นจะตายยังไงก็ไม่เกี่ยวอะไรกับฉัน"

หลังจากคิดตามทัน เชอเยียนฉินก็เอ่ยด้วยความไม่พอใจ "เด็กคนนี่พูดจาบ้าอะไรของเธอ พอโทรมาก็มาแข่งให้พวกเราตาย? เธอมาพูดจาอย่างนั้นสมควรแล้วหรือ!"

"ระหว่างพวกเราไม่มีอะไรต้องพูดกันอีก ถ้าน้องชายคุณมาก่อวณฉันและคนข้างกายฉันอีก" เวินอีฝานทำเป็นไม่ได้ยินที่อีกฝ่ายพูด เอ่ยต่อว่า "ฉันจะรวบรวมหลักฐานและแจ้งตำรวจทันที"

"จะแจ้งตำรวจอีกแล้วใช่ไหม พวกเราไปทำอะไรให้ เธอถึงต้องแจ้งตำรวจ!" น้ำเสียงของเชอเยียนฉินแข็งกร้าว "ฉันละเอียดใจจริงๆ ที่ตอนนั้นรับเธอมาเลี้ยงดู เลี้ยงจนกลายเป็นจิ้งจอกตาขาว!"

"คุณเลี้ยงฉันมาying" เวินอีฝานเอ่ย "เลี้ยงแบบที่เวลาน้องชายคุณขึ้นเตียงฉัน คุณก็ไม่ห้ามนะหรือ"

"..."

"ฉันไปทำอะไรให้พวกคุณ" ความรู้สึกเจ็บช้ำทั้งหมดในอดีต ความทุกข์ระทมที่เก็บกดมาหลายปีล้วนระเบิดออกมาในเวลานี้ เธอพยายามควบคุมเสียงตัวเอง เอ่ยอย่างชัดเจน "พวกคุณถึงต้องมาทำอย่างนี้กับฉัน"

เธอไม่ฟังพาใครทั้งนั้น เธอพยายามฟังพาดตนเองและใช้ชีวิตอย่างสงบสุข

เธอรู้สึกว่ตอนนี้ตัวเองก็มีชีวิตที่ดีกว่าแต่ก่อน เลยอยากจะลองคบหาคุยใจกับเขา

ทำไมพวกคุณต้องก้าวเข้ามาในชีวิตฉันอีก

"เซอเยียนฉิน แต่ก่อนคำผัดของคุณ พ่อฉันก็เป็นคนออกให้ไม่ใช่เหรอ" เวินอี่ฝานเอ่ย "ตอนพวกคุณจ่ายค่าเทอมของเวินหมิงไม่ไหว ไม่ใช่พ่อฉันหรอกหรือที่เป็นคนออกตั้งค้ให้ ตอนเวินเหลียงเสียนจะซื้อบ้าน เขาขาดเงินไปตั้งหลายหมื่น พ่อฉันก็เป็นคนช่วยไม่ใช่เหรอ พ่อฉันไปทวงเงินจากพวกคุณหรือเปล่า ทำไมพวกคุณต้องทำกับฉันแบบนี้ ใครกันแน่ที่เป็นจิ้งจอกตาขาว"

ผ่านไปหลายวินาทีเซอเยียนฉินก็เอ่ยอย่างไม่รู้สึกรู้สาอะไร "นั่นเป็นเพราะพ่อเธอยอมให้มาเองต่างหากล่ะ"

"..."

"เธอไม่อยากจะติดต่อกับพวกเราแล้ว? ได้" เซอเยียนฉินเอ่ย "ได้ยินมาว่าแฟนที่เธอคบอยู่ในตอนนี้รวยดีนะ ถ้าเธอจะแต่งงานกับเขา ให้เขาจ่ายค่าสินสอดมาก่อนนะ ขอสักหลายแสนหยวน อีกอย่างน้ำของเธอไปที่ผับของแฟนเธอยังต้องจ่ายเงินด้วยเหรอ นี่มันหลักการบ้าบออะไรกัน"

เวินอี่ฝานรู้สึกราวไรสาระ เธอตระหนักได้ว่าคำพูดเหล่านี้เหมาะสมกับคนอย่างเซอเยียนฉินแล้ว เธอจึงเอ่ยออกมาด้วยสีหน้าราบเรียบ น้ำเสียงนุ่มนวลที่สุด แต่คำพูดก็ดูโหดร้ายที่สุด

"เอาแต่มาคาดหวังในตัวฉัน คุณไม่ลองไปซื้อประกันให้ตัวเองดูละเพื่อเกิดอุบัติเหตุตายขึ้นมา"

"นี่! พูดบ้าอะไรของเธอเนี่ย!" เซอเยียนฉินทวาด "ถ้าเธอไม่ยอมให้เงินฉัน ฉันจะไปขอจากแม่เธอเองก็ได้!"

"คุณจะไปขอเงินจากใครก็ไม่เกี่ยวอะไรกับฉัน ฉันขอให้คุณไปเจอพ่อฉันเร็วหน่อยแล้วกันนะ" เวินอี่ฝานหัวเราะเสียงเย็น "ฉันจะพูดเป็นครั้งสุดท้าย ถ้าพวกคุณยังมาระรานคนข้างกายฉันอีก ฉันจะแจ้งตำรวจทันที"

เธอวางสายทันทีแล้วเพิ่มเบอร์นี้ลงในแบล็กลิสต์

ภายในห้องเงียบงันลงอีกครั้ง

ก่อนที่จะเจอจากกับคนพวกนี้ เวินอี่ฝานไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าตัวเองก็มีด้านนี้อยู่เหมือนกัน เธอคิดแต่เพียงว่าต้องการจะระบายความอัดอั้นตันใจ

กับคนทางปลายสาย พอความเดือดดาลพลุ่งพล่านหายไป เธอก็รู้สึกได้ว่าตัวเองเหนื่อยกายเหนื่อยใจลึนดี ยิ่งนั่งเหม่ออยู่ที่เดิมพลางกำมือถือไว้

เธอไม่รู้ว่าที่ทางไปเช่นนี้จะช่วยอะไรได้หรือไม่ คิดเพียงว่าตัวเองควรจะทำอะไรสักอย่าง

พอใจเย็นลง อีกความรู้สึกหนึ่งก็ค่อยๆ เข้ามาแทนที่ เธอนึกถึงซังเหยียนที่อยู่นอกห้องขึ้นมาอีกครั้ง การตระหนักรู้ถึงผลได้ผลเสียอย่างแรงกล้านั้นก็ปะทะเข้ามาในเวลา

เธอควบคุมตนเองไม่ได้เลย จึงลุกขึ้นเดินออกไปจากห้องอีกครั้ง

แสงไฟในห้องรับแขกยังสว่างอยู่

ซังเหยียนนั่งอยู่บนโซฟาที่เดิม ดูเหมือนจะยังเล่นเกมอยู่ แต่ท่าทางกลับดูโลลอยอยู่บ้าง เมื่อหางตาเขาเลื้อยมาเห็นเงาร่างเธอก็เลิกคิ้วน้อยๆ ถามขึ้นอีก

"ทำไม พวกเราเพิ่งเจอกันเองไม่ใช่เหรอ"

"..."

น้ำเสียงของเขาสบายๆ "วันหนึ่งเธอต้องเจอหน้าฉันก็ครั้งเนี่ย"

จู่ๆ เธอก็พิศพิศเล็กน้อย ตอบอ้อมไปเบาๆ พอเดินไปตรงหน้าชายหนุ่ม เธอก็ยกขาก้าวขึ้นไปบนโซฟาแล้วข้ามไปนั่งบนตักเขา สบตาในระดับเดียวกัน

"เธอนี้เป็นจอมบังการจริงๆ เลยนะ" เธอมานั่งบดบังสายตาเขา ซังเหยียนหลบตาลง เอ่ยเนิบๆ "เธอไม่ให้ฉันกินเหล้า ไม่ให้สูบบุหรี่ ไม่ให้กินน้ำเย็น ไม่ให้นอนตึก ตอนนี้อยู่แต่เกมก็ยังไม่ให้ฉันเล่นเหรอ"

เวินอีฝานร้องเขาสักครู่

ซังเหยียนคว้าข้อมือเธอไว้แล้วลูบเบาๆ

ครู่ต่อมาจู่ๆ เวินอีฝานก็เกี่ยวคอเขาไว้ด้วยมืออีกข้างหนึ่ง แล้วจับริมฝีปากเขาเบาๆ ปลายลิ้นแทรกเข้าไปเกี่ยวกระหวัดกับลิ้นของเขา ท่าทางดูจะงะอยู่บ้าง

คล้ายว่ากำลังอยากจะยืนยันอะไรบางอย่าง

เธอเป็นฝ่ายมอบกายให้เขาอย่างยินยอมพร้อมใจ ในเวลาตีตื้น
เช่นนี้จู่ๆ เธอก็มาก่อวณสติเขาจนหลุดกระเจิง

ซึ่งเหยียนชะงักไปเล็กน้อยแล้วปล่อยให้เธอจูบไป นัยน์ตาเขาค่อยๆ
เข้มข้น เขาคดข้อมือเธอไว้บนแผ่นอกแล้วจูบตอบเธอไปตามแรงปรารถนา

ริมฝีปากของชายหนุ่มเจอไปด้วยลมหายใจอันบางเบา แรงจูบคล้ายจะ
จุโจม ป่าเถื่อนถึงที่สุด เหมือนจะกลืนกินเธอลงไป แผลงไปด้วยเสียงคล้ายจะ
เขมือบ

ภายในห้องที่เงียบงัน ความอึดอัดได้แผ่กระจายออกไป

คลุมเครืออย่างที่สุด

เขาตุตริมฝีปากเธอจนรู้สึกชา

เวินอู่ผ่านสัมผัสได้ว่าปลายนิ้วของเขาเลื่อนจากท้ายทอยลงไปถึงแผ่นหลัง
และเอว แล้วหยุดอยู่ตรงชายเสื้อก่อนจะคืบคลานเข้าไปด้านใน

เธอพลันรู้สึกคันยุบยิบ

เวินอู่ผ่านจับปลายลิ้นของเขาอย่างควบคุมความรู้สึกของตัวเองไม่ได้เลย

"ทำไม" ซึ่งเหยียนชะงักมือออก ลมหายใจหนักหน่วงอยู่บ้าง แผลง
รอยยิ้มไปในคำพูด "อยากกััดฉันจนเลือดออกอีกหรือ"

"..."

ผมและดวงตาของเขาดำขลับ ชายหนุ่มเชิดคางขึ้นเล็กน้อย ริมฝีปาก
แดงขึ้น ทุกคำพูดทุกท่วงท่าคล้ายกำลังหลอกล่อเธอให้ลุ่มหลง

"เวินชวงเจียง"

เวินอู่ผ่านจ้องหน้าเขา เธอเหมือนจะกะพริบตา รู้สึกได้ว่าหัวใจตัวเอง
ว่างเปล่า หูเธอดับไม่ได้ยินอะไรเลย ความหวาดกลัวที่ไม่มีจุดสิ้นสุดแทบจะ
ล้อมรอบตัวเธอไว้ เธอรู้สึกเพียงว่าชายหนุ่มตรงหน้าคล้ายจะทอดทิ้งเธอใน
ชั่ววินาทีต่อมา

เธอเพียงอยากรั้งตัวเขาไว้ อยากจะเขยิบเข้าไปใกล้เขาอีกหน่อย

"อืม"

"เธอซื้อตัวฉันกลับมาแล้ว จะเอาแต่หนึ่งนึ่งอยู่อย่างนี้ ไม่คิดจะทำอะไร
อย่างอื่นแล้วหรือ"

"..."

ปลายนิ้วของซังเหยียนสืบเสาะขึ้นไปด้านบนต่อ วนไปเวียนมาเบาๆ
เอ่ยด้วยน้ำเสียงยั่วเย้าและทะลอมเธอ

"เช่นให้ฉันปรนนิบัติเธอ?"

ครบอย่าง

บทที่ 65

เธออยากแตะส่วนไหนของฉัน

เวินอี่ฝานเคยโผล่ฉายา 'ตัวท้อป' ออกมาโดยไม่ทันคิด ยังนึกว่า
ซังเหยียนจะโมโห ในเมื่อคำนี้แฝงไปด้วยความหมายไม่ค่อยดี แต่เกินความ
คาดหมาย ในทางกลับกันเขาทำท่าคล้ายจะพอใจ

ทุกครั้งที่เขาอยู่ต่อหน้าเธอจะสวมบทตัวท้อปได้อย่างรวดเร็ว
ขณะที่เอ่ยคำพูดนี้ ซังเหยียนจับมือเธอเลื่อนลงไปที่ด้านล่าง น้ำเสียง
แหบพร่าเล็กน้อย

"เธอจ้องฉันตาเป็นมันมานานแล้วไม่ใช่เหรอ ก่อนหน้านั้นเธอก็พยายาม
คิดหาทุกวิถีทางที่จะเอาเปรียบฉัน..."

"..."

"ตอนนี้เธอมีอำนาจอยู่ในกำมือแล้วนี่" ซังเหยียนจูบริมฝีปากเธออีกครั้ง
น้ำเสียงที่เอ่ยแฝงไปด้วยความเอื้อระเหยและอ้าอึ้งฟังไม่ชัด "แต่ทำไมเธอ
ถึงเก็บกดแรงปรารถนาไว้ล่ะ"

ไม่รู้ว่าเธอตั้งใจฟังที่เขาพูดหรือเปล่า

เวินอี่ฝานเกี่ยวคอเขาแน่นขึ้น เธอเผยอปากโดยไม่รู้ตัว อยากจะ
พูดอะไรบางอย่าง

ครู่ต่อมาริมฝีปากและลิ้นของเขาก็เคลื่อนเข้าไป ครั่งนี้อ่อนโยนลงบ้าง

เขาพรหมจูบเธอครั้งแล้วครั้งเล่า คล้ายกำลังยั่วเย้า แต่ก็ดูคล้ายกำลังล่อลวง
ค่อยๆ ไหลลื่นลงไปด้านล่าง

ไปตามคางและลำคอของเธอ ทำยที่สุดก็หยุดอยู่ที่ไหปลาร้า ทิ้งคราบน้ำ
อันแวววาวและน่าหลงใหลไว้ ตามมาด้วยรอยแดงคล้ายสีกุหลาบจุดแล้ว
จุดเล่า

เวินอีฝานค่อยๆ ใจลอยไป เธอเงยหน้าขึ้น นึกอะไรไม่ออกทั้งนั้น
เธอเพียงแต่อยากเข้าไปใกล้ชายหนุ่มตรงหน้าอีกครั้ง คิดเพียงจะทำตาม
ความต้องการของเขา เธอหวังว่าความกระหายจะช่วยลบล้างความวุ่นวายใจ
ของตัวเองให้หมดไปได้

ซึ่งเหยียนซ็อนตาขึ้นสบตาเธออีกครั้ง จากนั้นเธอก็รู้สึกได้ว่ามือของ
ตัวเองถูกเขานำพาไปหยุดอยู่ที่หนึ่ง ดวงตาเขาดำขลับ ยกมุมปากขึ้น ไม่ปิดบัง
แรงปรารถนาในน้ำเสียงลัคนิด

"เธออยากแตะส่วนไหนของฉัน"

"..."

บางส่วนของเขาก็แข็งตัวสูงขึ้นมาเล็กน้อย

"ตรงนี้?"

เวินอีฝานจ้องหน้าเขาด้วยสีหน้าคล้ายจะแฉะซัดแต่ก็คล้ายจะงุนงง
ท่วงท่าของเธอเหมือนจะไม่ได้อยู่ในเรื่องกามารมณ์เลยสักนิด เหมือนว่า
เพียงอยากจะแสวงหาความสงบมากกว่า เธอเอ่ยเบาๆ

"ได้ทั้งนั้น"

ซึ่งเหยียนซ็องก็ไปเล็กน้อย

เธอจูบไปที่ลูกกระเดือกของเขา คล้ายว่าพร้อมใจจะมอบกายให้
"ได้ทั้งนั้น"

"..."

ซึ่งเหยียนหลูบตาลงจ้องท่าทางของเธอ รวากับว่าในที่สุดก็สังเกตได้ว่า
เธอดูแปลกๆ ไป ลมหายใจของเขายังคงร้อนรุ่มเหลือเกิน แต่กลับไม่รุกต่อ

หยุดชะงักลงในทันใด

เวินอีฝานจวบลงไปเรื่อยๆ จากลูกกระต๊อ

ไม่รอให้เธอทำอย่างอื่นต่อ ชังเหยียนก็ล็อกคิระเธอไว้แล้วกดลงไป
ด้านหลังเบาๆ เพื่อให้เธอเงยหน้าขึ้น ทั้งสองคนสบตากัน

เวินอีฝานจ้องเขาที่อึ้ง "มีอะไรเธอ"

"เวินชวงเจียง นี่มันเกิดอะไรขึ้น" แร่งปรารถนาในดวงตาเขายัง
ไม่จางหายไป ชังเหยียนลูบมุมปากเธอเบาๆ เอ่ยไปเรื่อยเปื่อย "เล่าให้ฉัน
ฟังสิ"

เวินอีฝานไม่ตอบ พิมพ์ว่า "ไม่ไปต่อเธอ"

"เธอคิดถึงแต่เรื่องนี้จริงๆ เธอ แต่ทำไมฉันรู้สึกว่าคุณไม่มีสมาธิเลยอะ"
ชังเหยียนสังเกตเห็นหน้าเธอ คล้ายจะถอนใจออกมา เริ่มถามว่า "อยู่ดีๆ ทำไม
ออกมาจากห้อง"

เวินอีฝานค่อยๆ ดึงสติกลับมา เธอเหม่อปากน้อยๆ ยังหายใจกระชั้น
อยู่บ้าง "นอนไม่ค่อยหลับนะ"

ชังเหยียนเอ่ยถึงเรื่องเซอชิงเต่ออีกครั้ง "เพราะเรื่องที่เธอเพิ่งพูดถึง?"

เวินอีฝานไม่พูดไม่จา คล้ายว่าจะยอมรับ

"..." ชังเหยียนยื่นมือไปหยิกแก้มเธอแรงอยู่บ้าง "ฉันบอกเธอแล้วไง
เรื่องแค่นี้เอง ถ้าเธอไม่พูด ฉันก็เกือบลืมไปแล้วด้วยซ้ำ"

พอได้ยินเขาพูดอย่างนี้ เวินอีฝานก็จ้องหน้าเขา

"ยังมีเรื่องอื่นอีกหรือเปล่า"

เวินอีฝานส่ายหน้า

"เวินชวงเจียง ช่วงนี้เธอละเมอ..." คล้ายว่าในที่สุดก็อดไม่ไหว ชังเหยียน
ขมวดคิ้วเล็กน้อย เอ่ยอย่างเนิบช้า "บ่อยขึ้นนะ"

เวินอีฝานก้มหน้าลง เอ่ยอย่างสงบ "อาจเป็นเพราะช่วงนี้ฉันนอนน้อย"

"ถ้าเธอรู้สึกเหนื่อย ลางานสักสองสามวันสิ" ชังเหยียนเอ่ยถาม "ได้มั๊ย"

"...อืม"

"อีกสักกระยะหนึ่ง ฉันอาจจะต้องไปเมืองอีเอนด์นะ น้องสาวฉันไม่กลับมา ตอนเปิดเทอมภาคฤดูร้อน พ่อแม่ฉันก็ไม่ว่างใจ เลยให้ฉันไปเยี่ยมน้องหน่อย" ซังเหยียนก้มหน้าลงจับตึงหูของเธอ "ถ้าเธอเป็นอย่างนี้ ฉันจะไปได้อย่างไร"

"ฉันไม่เป็นไรจริงๆ" เวินอีฝานรู้สึกคันๆ เลยหัดคอมมาหน่อย "นายจะไปเมื่อไหร่ล่ะ"

"ปลายเดือนกรกฎาคม"

"ไปนานแค่ไหนอะ"

"หนึ่งอาทิตย์" ซังเหยียนยังคงจ้องหน้าเธอ เอ่ยเบาๆ "ถ้าไม่มีอะไรก็อาจจะกลับมาก่อน"

"นายไปอยู่เป็นเพื่อนจื่อจื่อก็ดีเหมือนกัน เธออยู่ที่โน่นคนเดียวก็น่าเป็นห่วงจริงๆ แหละ นายก็อย่าไปทะเลาะกับเธอล่ะ" ฝานไปเพียงชั่วครู่ก็เหมือนว่าท่าทางของเวินอีฝานจะกลับไปเป็นปกติ "ถึงพอถึงเวลานั้นฉันจะช่วยดูโรงแรมให้? ฉันน่าจะคุ้นกับทางโน้นมากกว่านายหน่อย"

สีหน้าซังเหยียนดูคลุมเครือ ฝานไปสักพักจึงรับคำ "โอเค"

ไม่รู้ว่าเพราะการโทรศัพท์ในครั้งนั้นได้ผล หรือเป็นเพราะเธอคิดไปเอง หลังจากนั้นมาเวินอีฝานก็ไม่เห็นหน้าเธอซึ่งเต่ออีก แล้วก็ไม่ได้อินเพื่อนร่วมงานพูดถึงคนผู้นี้ด้วย

ในนี้เขตของจ้าวหยวนตงก็ไม่ได้พูดถึงเรื่องครอบครัวลูกใหญ่อีก

เมื่อคนพวกนั้นไม่มาตามราวีเธอ อารมณ์ของเธอก็ค่อยๆ กลับคืนเป็นปกติ

ต่อมาเวินอีฝานก็ติดต่อที่ปรึกษาเซลล์ขายรถผ่านทางวีแชตในบางครั้ง

เดิมทีเธอเลือกรถไว้แล้ว เหลือเพียงแต่ไปจ่ายเงินและดำเนินการขึ้นตอนการซื้อ ทว่าจางซือเฉียวก็มาโน้มน้าวเธอ บอกว่าให้รอช่วงวันชาติ พอถึงเวลานั้นบริษัทก็จะจัดโปรโมชั่นอีก ราคาจะถูกลงไม่น้อย

เวินอีฝานถูกโน้มน้าวเสียจนรู้สึกว่ที่เพื่อนพูดก็ฟังดูมีเหตุผลอยู่บ้าง

ท้ายที่สุดเลยคิดว่ารอไปอีกสองสามเดือนก็แล้วกัน

ด้วยเหตุนี้แผนที่วางไว้ว่าจะซื้อรถจึงถูกเลื่อนออกไป

ส่วนซึ่งเหียนก็ไม่ค่อยได้ออกความเห็นในเรื่องนี้ อีกทั้งไม่ได้แสดงความหงุดหงิดที่ต้องมารับเธอทุกวัน เพียงแต่พูดไปเรื่อยเปื่อยว่าถ้าเธอจะใช้รถก็ขับรถของเขาไปได้

จากการมาเยือนของช่วงที่ร้อนที่สุด อุณหภูมิในเมืองหนานอู่ก็สูงขึ้นเรื่อยๆ ปลายเดือนกรกฎาคมคล้ายว่าอุณหภูมิจะพุ่งสูงขึ้นถึงขีดสุด แสงอาทิตย์ร้อนแรง ให้ความร้อนลอยสูงขึ้นจากพื้นปูนซีเมนต์ ทำให้คนยิ่งใจร้อนขึ้นบ้างด้วยเหตุนี้

เวินอีฝานได้รับสายด่วน แจ้งว่ามีร้านอาหารแฟรนไชส์ร้านหนึ่งที่สุขอนามัยไม่ได้มาตรฐาน ส่งผลให้ลูกค้าหลายคนมีอาการอาเจียนและท้องเสีย ได้รับผลกระทบค่อนข้างรุนแรง ขณะนี้สำนักงานกำกับอาหารและยาเข้าไปตรวจสอบแล้ว

หลังจากรวบรวมเอกสารเรียบร้อยแล้ว เวินอีฝานก็เปิดรถล้มภาษณ์กับทางสถานีโทรทัศน์ แล้วออกจากออฟฟิศไปกับฟู่จ้วง

ทว่าเพิ่งเดินออกจากตึก ฟู่จ้วงก็เกาหัว จู่ๆ ก็นึกเรื่องหนึ่งขึ้นได้ จึงเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่ค่อยดี

"พี่ ผมลืมหยิบมือถือมาด้วยอะครับ พี่รอผมอยู่ตรงนี้สักสองนาทีนะ ผมจะรีบไปรีบมาครับ"

"..." เวินอีฝานแบกอุปกรณ์อยู่ เอื่อยอย่างจนใจ "รีบไปเถอะ"

"ครับ!" ฟู่จ้วงวิ่งไปด้านในตึกพลางตะโกน "แป๊บเดียวครับ!"

เวินอีฝานหยิบมือถือออกมาขณะยืนรออยู่ที่เดิม พอยืนนานเข้าก็รู้สึกว่าการอุปกรณ์ที่แบกไว้มันหนักอยู่บ้างจริงๆ เธอครุ่นคิดชั่วครู่แล้วก็ส่งข้อความไปหาฟู่จ้วง

เวินอีฝาน : พี่จะไปรอนายอยู่ในรถนะ

จากนั้นเธอก็ก้าวเท้าเดินไปทางลานจอดรถ

พอวินอีผ่านหาตำแหน่งรถเจอ ขณะกำลังจะเดินไปที่รถ จู่ๆ ก็มีคนมาตีสายรัดกระเป๋าด้านหลัง เธอไม่ได้เตรียมป้องกันแต่อย่างใด เลยผละถอยตามแรงตึงไปสองสามก้าวแล้วรีบหันไปมองทันที

คล้ายประวัติศาสตร์จะซ้ำรอย

สายตาเธอปะทะเข้ากับใบหน้าของเขอชิงเต๋ออย่างจัง คล้ายวิญญาณยังไม่ยอมไปผูกไปเกิด

"ในที่สุดก็เจอเธอสักทีนะ" เขอชิงเต๋อแหยะยิ้มอย่างกับอันธพาล เขาคลายมือออกตามท่าทีของเธอ "เธอนี้แน่นมากนะ ช่วงนี้น้ำมาทุกวัน ไม่เจอเธอเลยสักครั้ง เธอก็ไม่ต้องทำมาเป็นหลบหน้าอย่างนี้หรอก"

วินอีผ่านเงยหน้ามองกล้องวงจรปิด "ที่ฉันเคยบอกคุณไปยังไม่ชัดอีกเหรอ"

"เธอพูดอะไรของเธอเนี่ย" คราวนี้เขอชิงเต๋อชี้แจงถึงเจตนาการมาให้เธอฟังอีกครั้งอย่างชัดเจน "ได้ งั้นน้ำก็จะพบกับเธอให้ชัดเจน อยากจะสลัดพวกเราให้หลุดได้ เธอก็ให้เงินมาหนึ่งล้านสิ"

"..."

"นำมาเบิกค่าที่ถูกแฟนเธอชู้ตริต ไม่อย่างนั้นก็อย่าหวังว่าใครจะมีความสุขไปได้"

วินอีผ่านทำเหมือนไม่ได้ยิน เธอไม่สนใจเขาแล้วเดินขึ้นหน้าต่อ

บางทีอาจเป็นเพราะเขอชิงเต๋อรู้สึกว่าเขาเห็นตัวเองเป็นอากาศธาตุเลยยิ่งเดือดดาลมากขึ้นคล้ายว่าหมดความอดทน สีหน้าดูโหดเหี้ยมขึ้นหลายส่วน เขากระชากกระเป๋าข้างตัวเธอมาทันที

"แม่เอ๊ย! น้ำไว้หน้าเธอแล้วนะ ไอ้แฟนบ้าของเธอมันทำให้หน้าเสียหน้า! แล้วเธอยังมากล้าชกสีหน้าใส่อีกเหรอ!"

กระเป๋าของวินอีผ่านถูกเขาดึงไปอยู่ในมือ

จากนั้นเขอชิงเต๋อก็ผลักเธออย่างแรงทีหนึ่ง ระบายอารมณ์ออกมา

อย่างบ้าคลั่ง

"นั่งร้าน! เกาะคนรวยแล้ววิเศษวิโสหนักหน่อ!"

เวินอีผานผงะถอยไปอย่างควบคุมไม่อยู่ พุ่มไม้ด้านข้างที่มีกิ่งไม้สองสามกิ่งยื่นออกมาไม่เป็นระเบียบจึงชวนโดนต้นขาของเธอจนเกิดรอยแผลสองสามรอยอย่างเห็นได้ชัด เธอแอบร้องไห้อด้วยความเจ็บ พยายามฝืนยั้งให้มันแล้วมองลงไป

...เห็นแผลที่ต้นขาตัวเองเริ่มมีเลือดไหลออกมา

ดูเหมือนว่าเธอซึ่งเต่อยังอยากเดินเข้ามาหาเธออีก

จังหวะนั้นฟู่จ้วงก็กลับมาจากการไปหยิบมือถือ พอเห็นเหตุการณ์เขาก็ตะลึงไปเล็กน้อย ตามมาด้วยความเดือดดาลอย่างที่สุด

"เฮ้ย! จะทำอะไรนะ!"

เพราะมีคนอื่นปรากฏตัวขึ้น เธอซึ่งเตอก็คล้ายจะตึงสติกลับมาได้ เขาร้องหือพาลงถลึงตาอย่างโหดเหี้ยมใส่เวินอีผานแวบหนึ่ง แล้วกำลังจะเดินจากไปพร้อมกระเป๋ของเธอ

ฟู่จ้วงยื่นแขนไปขวางอีกฝ่ายไว้พาลงโทรแจ้งตำรวจ อดที่จะสบถออกมาไม่ได้ "แกมาขโมย ทำร้ายคนอื่น แล้วยังหน้าด้านอีก? รอไปนอนในคุกแล้วกัน ไอ้โง่!"

เธอซึ่งเตอตะคอกกลับ "มึงสิที่จะต้องไปนอนในคุก! กูแค่หยิบกระเป๋ามาของหลานสาว ขโมยของตรงไหนกัน!"

"ฟู่จ้วง รอให้ตำรวจมาจัดการแล้วกัน" เวินอีผานเดินเข้ามา คล้ายเธอจะไม่รู้สึกลับเจ็บ "มึงล่องวงจรปิดอยู่ ไม่ต้องกลัวหรอกว่าเขาจะหนี"

"..."

เธอซึ่งเตอวิ่งไปเล็กน้อย เพิ่งมาสังเกตเห็นกล้องวงจรปิดเอาตอนนั้น เขาจึงตื่นตระหนกเล็กน้อย แต่ยังคงฝืนยิ้มอย่างได้ใจ

"กระเป๋ามือถือกูก็ไม่ใช่ของใครอื่น มึงคิดว่าแจ้งตำรวจแล้วจะช่วยอะไรได้หรือ มึงดูเอาเองแล้วกันว่าตำรวจจะมีเวลามายุ่งเรื่องจับจ๊อยแบบนี้"

หรือเปล่า"

"ได้" เวนี่ผ่านจ้องเขา เอ่ยด้วยสีหน้าเย็นชา "ฉันกำลังรออยู่"

เนื่องจากเหตุการณ์นี้ การรายงานข่าวของเวนี่ผ่านจึงถูกส่งต่อไปให้เพื่อนร่วมงานอีกคนหนึ่ง ส่วนเธอขอลางานครึ่งวันแล้วไปที่สถานีตำรวจพร้อมกับตำรวจที่มายังที่เกิดเหตุ หลังจากหัวหน้าพลบใจเธออย่างห้วงใยไม่กี่ประโยค ยังส่งผู้จ้างให้มาติดตามข่าวนี้ตามหน้าที่ด้วย

เวนี่ผ่านไปทำแผลที่โรงพยาบาลก่อน แล้วค่อยไปให้ปากคำที่สถานีตำรวจ

ผ่านไปไม่นานพอเธอเย็นฉ่ำได้รับโทรศัพท์ก็รีบมา ครั้นเหลือบเห็นเวนี่ผ่านก็เข้าใจสถานการณ์ทันที

"คุณตำรวจคะ คุณสอบสวนยังงัยกัน นี่ขโมยของที่ไหน"

เธอเย็นฉ่ำเสียมารยาทมาก ตำรวจตอบกลับด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด "ทำไมจะไม่ใช่ มีทั้งพยานบุคคลและหลักฐาน ลงบันทึกไว้แล้วด้วย"

"พวกเราเป็นญาติกันค่ะ! คนนี้เป็นหลานสาวของฉันเอง!" เธอเย็นฉ่ำเตือนพล่าน "คุณไม่มีครอบครัวหรือ หยิบของของคนในครอบครัวก็ถือว่าขโมย?"

ตำรวจขมวดคิ้ว "คุณพูดอะไรระวังด้วย!"

เวนี่ผ่านไม่ได้รับผลกระทบสักนิด เธอมองตำรวจที่อยู่ตรงหน้าด้วยสีหน้าเรียบเฉย อธิบายอย่างสงบนิ่งที่สุด

"คนนี่คือป้าสะไภ่ใหญ่ค่ะ แต่ว่าฉันไม่ค่อยสนิทกับพวกเขา"

"..."

"อีกอย่าง..." เวนี่ผ่านชะงักไปชั่วครู่แล้วค่อยเอ่ยต่อ "เธอซึ่งเตอเริ่มมาก่อนฉันนานแล้วค่ะ ไม่ทราบว่าจะลงบันทึกไปด้วยกันเลยได้มั๊ยคะ ไปตรวจสอบจากกล้องวงจรปิดที่หน้าสถานีโทรทัศน์ได้ค่ะ"

พอให้ปากคำเสร็จ หลังจากให้ความร่วมมือในการดำเนินการตามขั้นตอน

ต่างๆ เวนอี่ฝานก็กลับบ้านเลย เติมที่เธออยากอาบน้ำ แต่ก็กลัวว่าแผลที่ต้นขาจะโดนน้ำ จึงแค่สระผมแล้วใช้ผ้าขนหนูเช็ดตัว

เวนอี่ฝานสังเกตเห็นแผลตรงต้นขาอันน่าสยดสยอง หลังจากทายาแล้วก็สวมกางเกงขายาว

หลังจากออกจากห้องน้ำเธอก็นอนลงบนเตียงแล้วส่งข้อความหาซังเหยียน บอกเขาว่าตัวเองกลับถึงบ้านแล้ว

พอนึกได้ว่าพรุ่งนี้ซังเหยียนจะต้องเดินทางไปเมืองอี่เหอ เวนอี่ฝานจึงเปิดแอปฯ ช่วยเขาหาโรงแรม ดูไปดูมาก็รู้สึกง่วงอยู่บ้าง ในขณะที่กำลังจะหลับเธอก็ได้ยินเสียงการเคลื่อนไหวตรงทางเข้า

เวนอี่ฝานลืมตาขึ้นทันที เธอสังเกตเห็นการเคลื่อนไหวตรงทางเข้า แต่ก็ยังคงตัดสินใจลุกขึ้นเดินออกไปนอกห้อง

เพิ่งเดินไปถึงห้องรับแขกเธอก็ได้สบตากับชายหนุ่ม

ซังเหยียนเลิกคิ้วทันที "วันนี้ทำไมเลิกงานเร็วจัง"

"อืม" เวนอี่ฝานนั่งลงบนโซฟา "สัมภาษณ์เสร็จก็ไม่มีงานอะไร เลยกลับบ้านนะ"

ซังเหยียนเปลี่ยนมาใส่รองเท้าแตะเดินเข้ามา สายตาเขาเคลื่อนลงด้านล่าง เห็นเธอใส่กางเกงขายาว เขานั่งลงข้างเธอแล้วจึงถามไปเรื่อยเปื่อย

"หน้าร้อนอย่างนี้ อยู่บ้านทำไมยังต้องใส่กางเกงขายาวด้วยล่ะ"

เวนอี่ฝานหลุบตาลง โทกไปทันที "เม่นส์มานะ ตากแอร์แล้วรู้สึกหนาวนิดหน่อย"

พอได้ยินคำตอบนี้ซังเหยียนก็นึกย้อนไปครู่หนึ่ง "เดือนนี้มาเร็ว?"

"..." เวนอี่ฝานอึ้งไปก่อนจะพิมพ์ตอบ "อ่า ไซ่ มาไม่ค่อยตรงนะ"

"งั้นคืนนี้อย่าเปิดแอร์นอนเลย" ซังเหยียนไม่ได้สงสัยอะไร ดึงหมอนเข้ามาในอ้อมกอดตามเคย แล้วยื่นมือไปลูบท้องน้อยของเธอ "ปวดท้องมั๊ย"

เวนอี่ฝานจ้องหน้าเขา จู่ๆ ก็รู้สึกพูดไม่ค่อยออกเลยเปลี่ยนเรื่อง "พรุ่งนี้นายจะไปเมืองอี่เหอไม่ใช่เหรอ ไปจัดกระเป๋าก่อนเถอะ"

ซังเหยียนยิ้มๆ "มีอะไรจะต้องจัดล่ะ"

"พรุ่งนี้เครื่องบินออกสองทุ่มครึ่ง" เวินอีผานเริ่มวางแผนอย่างจริงจัง "งั้นหลังจากนายเลิกงานก็มารับฉันที่สถานีโทรทัศน์ แล้วฉันค่อยขับไปส่งนาย ที่สนามบิน แล้วค่อยขับกลับ?"

"โอเค" ซังเหยียนก้มหน้าลง ฝ่ามืออันอบอุ่นแนบอยู่กับท้องน้อยของเธอ เขาเอ่ยอย่างไม่ใส่ใจอะไร "อีกเดี๋ยวฉันต้มซุปน้ำตาลทรายแดงให้เธอดีกว่า กินเสร็จแล้วค่อยนอน"

เวินอีผานหลบสายตาเขา "ไม่ต้องหรอก"

"ไม่ต้องอะไรกัน" ซังเหยียนเอ่ยอย่างเนือยๆ "ฉันไม่อยากให้เธอปวดท้อง กลางดึกแล้วมากวนเวลานอน"

"..."

ช่วงบ่ายวันต่อมา

ซังเหยียนเดินออกจากห้องทำงานเพื่อมาเข้าห้องน้ำ เขาเพิ่งรู้ตชิปกางเกงลงก็มีคนมายืนอยู่ที่โถปัสสาวะด้านข้าง เอ่ยทักทายเขาอย่างสนิทสนมเหลือเกิน

"ซังเหยียน นายก็มาเข้าห้องน้ำเหมือนกันเหรอ"

"..." ซังเหยียนหันไปมองก็เห็นเซียงหล่าง "นายมีธุระเหรอ"

"ก็ไม่ได้เจอกันตั้งนาน แคทักทายเฉยๆ นะ" เซียงหล่างชวนคุยไปเรื่อย ด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล "พูดไปพูดมา ถึงพวกเราจะอยู่บริษัทเดียวกัน แต่ก็ไม่ได้เจอกันกันแค่นี้ก็ครั้งเอง"

ซังเหยียนครั้นจะไปสนใจอีกฝ่าย

เซียงหล่างก็ไม่ได้แคร์กับท่าทีของเขา เพียงแต่รู้สึกว่ามันน่าขัน "ทำไมนายถึงชอบทำท่าแบบนี้ใส่ฉันนะ ตั้งแต่ตอน ม.ปลาย ละ"

ซังเหยียนเหลือบมองอีกฝ่าย เอ่ยคล้ายยิ้มคล้ายไม้มิ "ก็ฉันเห็นหน้านาย แล้วรู้สึกไม่ถูกชะตานั้น"

"..."

อธิบายเสร็จซังเหยียนก็หมุนตัวเดินไปทางอ่างล้างมือ

"นายไม่ต้องทำแบบนี้ก็ได้ปะ ฉันกับอู่ฝานเป็นแค่เพื่อนกัน นายเอาแต่พุ่งเข้ามาที่ฉันนานแค่ไหนแล้วเนี่ย" เชียงหล่างเดินตามมา พอพูดถึงเรื่องนี้ก็นึกเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ "จริงสิ ก่อนหน้านี้ที่ฉันเคยบอกว่าฉันนัดกับอู่ฝานว่าจะไปเรียนที่มหา'ลัยอู่เหอ ฉันก็เรื่องขึ้นมาเองนะ"

พอได้ฟัง ซังเหยียนก็ค่อยๆ ซ้อนตาขึ้น

"ตอนนั้นฉันคงจะให้นายไม่สบายอารมณ์นะ แต่พอเห็นนายไม่มีปฏิกิริยาอะไรก็รู้สึกว่ามันก็ไม่สนุกเลย แต่มันก็ผ่านมานานแล้ว คงไม่ต้องทำโทษให้หนักแล้วมั้ง" เชียงหล่างเปิดก๊อกน้ำ เอื่อยยิ้มๆ "นายอย่าไปพาลโกรธอู่ฝานเพราะเรื่องนี้นะ"

ซังเหยียนร้องหือเสียงหนึ่ง

เชียงหล่างมองเขาด้วยความสนใจใคร่รู้ ทอดถอนใจอยู่บ้างที่ผ่านมามากหลายปีแล้ว ในที่สุดพวกเขาสองคนก็ได้คบกัน

"บอกตามตรงนะ ก่อนหน้านี้ฉันคิดมาตลอดว่านายเป็นคนที่ไม่มีโอกาสจีบอู่ฝานติดมากที่สุด"

"..."

"แต่ว่าโชคก็ไม่เข้าข้างนายเลย" เชียงหล่างเอื่อยไปเรื่อย "ฉันคิดว่าถ้าไม่ใช่เพราะอู่ฝานจะต้องย้ายไปอยู่เมืองเป่ย์อวี่กับลุงใหญ่ นายและเรอคงได้คบกันนานแล้วล่ะ"

ซังเหยียนจ้องอีกฝ่ายหนึ่ง "ลุงใหญ่?"

"ก็ไชน่าสิ"

"เธอไม่ได้อยู่บ้านคุณย่าเหรอ"

"ไม่ใช่ ตอนแรกเธออยู่บ้านคุณย่าสักกระยะนึง ต่อมาก็อยู่บ้านลุงใหญ่มากตลอด" เชียงหล่างอาจจะรู้สึกว่ายาวนานมานานแล้ว ก็เลยไม่ได้คุยต่อแล้วเขาก็เดินออกไป "ฉันไปทำงานละ"

ซังเหยียนยังยืนนิ่งอยู่ที่เดิม เขาหูลุบตาลง ไม่รู้ว่ากำลังคิดอะไรอยู่

พอถึงเวลาหกโมง ซังเหยียนก็ออกจากบริษัทตรงเวลาแล้วขับรถไปยังสถานีโทรทัศน์หนานอู่ เขาจอดรถไว้ที่หนึ่ง ลดระดับหน้าต่างลงแล้วส่งข้อความไปบอกเวินอีฝานว่าถึงแล้ว

เวินอีฝานตอบอย่างรวดเร็ว

เวินอีฝาน : จะลงไปเดี๋ยวนี้ละ นายรอแป๊บหนึ่งนะ

ซังเหยียนเคาะปลายนิ้วที่ขอบหน้าต่าง ยังคงครุ่นคิดถึงเรื่องที่ยังหลงพุดมาเมื่อครู่ก็เลยใจลอยไปบ้าง

ตอนเรียนอยู่ชั้น ม.ปลาย เวินอีฝานพักอยู่ที่บ้านลุงใหญ่ แต่เธอกลับบอกว่าอยู่บ้านคุณย่ามาตลอด น้ำคนนั้นเป็นน้องชายของป้าใหญ่ วันที่ประกาศผลสอบเข้ามหาวิทยาลัย เขาไปหาเธอที่เมืองเป่ย์อวี้ก็เห็นน้ำคนนี้กำลังเกาะเกาะเธออยู่

เธอบอกว่าตัวเองไม่รู้จักคนคนนี้

พอ নামารวมเข้ากับอารมณ์ของเธอในช่วงนี้หลังจากที่เจอผู้ชายคนนั้น

ซังเหยียนค่อยๆ เหม่ปากจนเป็นเส้นตรง การคาดเดาบางอย่างค่อยๆ ผุดขึ้นมาในความคิด เขาไม่อยากจะเชื่อเลย และไม่กล้านึกถึงมันอีก เลยหันหน้าไปพลงหยิบบุหรี เฟิงหยิบออกมาวอนหนึ่ง จู่ๆ เขาก็ได้ยินว่ามีคนเรียก

"พี่ซังเหยียน!"

พอได้ยินซังเหยียนก็มองไป จึงสบเข้ากับดวงตากกลมโตของฟู่จ้วง

ฟู่จ้วงเดินมาเกาะที่หน้าต่าง ทำตัวสนิทสนมเหลือเกิน "พี่มารับพี่อีฝานเธอครับ"

ซังเหยียนเจอเด็กหนุ่มคนนี้มาหลายครั้งแล้ว คราวนี้เขาไม่มีอารมณ์จะคุยด้วย เพียงแต่พยักหน้า

"พี่เป็นแฟนที่ยอดเยี่ยมที่สุดในโลกเลย" ฟู่จ้วงเอื้อมมือไปตบไหล่เขา

ปลอบใจว่า "แต่ว่าช่วงนี้พี่น่าจะไม่ต้องกังวลแล้วละ ผู้ชายโรคจิตคนนั้น
ตอนนี้ถูกกักตัวอยู่ที่สถานีตำรวจ ช่วงนี้ไม่น่าจะมีเรื่องอะไรแล้วละครับ"

"..." ชังเหยียนหันหน้าไป จับประเด็นได้ลึกลับ "ผู้ชายโรคจิต?"

"ใช่พี่ หยาบคายและน่ารังเกียจมาก แต่ที่เขาพูดออกมาผมฟังแล้ว
โมโหสุดๆ อะ" พู่จ้วงยังพูดยิ่งเดือดดาล เสียงดังขึ้นมาหน่อย "เขาพูดอยู่ตลอด
ว่าพี่อึ้นเป็นหลานสาวหรืออะไรนี่แหละ ช่วงนี้ก็ชอบมาก่อวณเธอที่
สถานีโทรทัศน์ เมื่อวานก็มาหาเรื่องจนถึงขั้นไปสถานีตำรวจ"

ชังเหยียนถามเสียงเบา "สถานีตำรวจเหรอ"

พู่จ้วงพยักหน้า "เขายังผลักพี่อึ้นด้วย โดนก๊งไม้บาศที่ขา เลือดไหล
ออกมาเยอะเหมือนกัน มองแล้วคงเจ็บน่าดู"

เล่ามาตั้งนาน พู่จ้วงจึงเพิ่งนึกได้ เขาแปลกใจอยู่บ้าง "พี่ชังเหยียน
พี่ไม่รู้หรือครับ พี่อึ้นไม่ได้เล่าให้พี่ฟังหรือ"

ชังเหยียนหมุนบรูรีในมือเล่น เงียบไปหลายวินาที

"เล่าแล้ว"

เวินอี่ผานกลัวว่าจะทำให้ชังเหยียนตกเครื่องบิน พอได้รับข้อความ
จากเขาแล้วเธอก็ไม่กล้าอีตอตยิตยาด เมื่อเดินออกมาจากตึกก็เห็นรถของ
ชังเหยียนที่จอดในที่ที่คุ้นเคย หลังจากขึ้นไปนั่งข้างคนขับก็ถามขึ้น

"จะให้ฉันขับไปมั้ย"

"ไม่ต้อง"

ชายหนุ่มไม่พูดอะไรอีก ออกรถในทันที

เวินอี่ผานพยักหน้า ก้มหน้าลงไปควานหามือถือพลางเอ่ยขึ้นว่า
"จริงสิ เมื่อวานฉันช่วยนายเลือกโรงแรมไว้หลายที่ อยู่แถวๆ มหา'ลัยอี่เหอ
ทั้งนั้น ตอนนี้เป็นช่วงปิดเทอมภาคฤดูร้อน โรงแรมทางโน้นเลยมีห้องว่างเยอะ
ไม่ต้องรีบจอง อีกเดี๋ยวนายลองดูว่าชอบโรงแรมไหนมากกว่า ฉันค่อยจอง
ให้นายนะ?"

ซังเหยียนตอบอ้อม

เวนอีฝานสังเกตเห็นว่าเขาพูดน้อย เธอเลยหันหน้าไป กำลังจะเอ่ยปาก
จู่ๆ ก็พบว่าเหมือนเขาจะขับมาผิดทาง จึงเอ่ยอย่างลึกลับ

"นายขับผิดทางหรือเปล่า ตอนนี้พวกเราจะไปสนามบินนะ ทางนี้
เป็นทางกลับบ้านนี่"

ซังเหยียนมองตรงไปข้างหน้า เอ่ยด้วยน้ำเสียงค่อนข้างเย็นชา "กลับบ้าน
ก่อน"

"..." เวนอีฝานไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ถามด้วยความลังเล "นายลืมของ
ไว้หรือ"

ซังเหยียนก็ตอบอ้อมอย่างขอไปที

เธอเหลือบมองเวลา "งั้นพวกเราต้องรีบหน่อยนะ ฉันทักลวนายจะ
ตกเครื่องบิน"

น่าแปลกมาก เวนอีฝานรู้สึกว่ามันความกดอากาศในรถต่ำมาก
เธอรู้สึกไม่สบายใจเลย หนึ่งตาขาวกระตุกอยู่ตลอด จึงอดถามไม่ได้

"วันนี้นายอารมณ์ไม่ดีหรือ"

ซังเหยียนยังคงไม่พูดไม่จา

เวนอีฝานถามต่อ "มีอะไรหรือ"

เธอเห็นเขายังคงเงียบกริบก็เลยเล่าเรื่องสนุกให้ฟัง หวังว่าจะทำให้อีกฝ่าย
อารมณ์ดีขึ้นบ้าง เมื่อเห็นเขายังไม่ยอมคุยจึงค่อยๆ หยุดปาก

เธอยังกังวลอยู่บ้าง แล้วก็รู้สึกเหมือนพายุกำลังตั้งเค้า

ซังเหยียนขับมาจนถึงลานจอดรถใต้ดินของซังตูฮวาเจิง

หลังลงจากรถเขาก็จูงมือเวนอีฝานเดินไปทางลิฟต์ เธอจ้องใบหน้า
ด้านข้างของเขา ไม่รู้ว่าทำไมถึงสัมผัสได้ถึงกลางร้าย แต่กลับไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

เธอพยายามเอ่ยปลอบใจไม่กี่ประโยคเพื่อให้เขาเบิกบานขึ้นบ้าง

ซังเหยียนก็ตอบรับ แต่น้ำเสียงไม่เหมือนกับที่ผ่านมาเลย เขาทำท่าทาง
เย็นชาอย่างที่สุดมาตลอดทาง คล้ายว่าแค่รับคำไปเฉยๆ เพราะไม่อยากให้

เธออีต๊อด แต่ในความเป็นจริงดูท่าเขาไม่อยากจะพูดอะไรเลย

พอขึ้นไปถึงชั้นสิบหก ซังเหยียนก็หยิบกุญแจมาเปิดประตู
ทั้งสองคนเดินเข้าไป

เวินอีฝานยืนอยู่ตรงทางเข้า ไม่คิดที่จะถอยร่นเท้า "จ้ะนายรีบไปเอา..."

ไม่รอให้เธอพูดจบ ซังเหยียนก็อุ้มเธอขึ้นมานั่งบนตั่งรองเท้า มองเธอ
ด้วยสีหน้าเรียบเฉย คล้ายว่าอยากยียั่นอะไรบางอย่าง เขาถลกขาทางเกง
ของเธอขึ้นทันที

"..." สีหน้าของเวินอีฝานแข็งทื่อไป

ในช่วงพริบตานั้นด้วยท่าทีของเขา เธอก็กลั้นหายใจถึงสาเหตุที่ทำให้เขา
อารมณ์เสีย

เวินอีฝานทำท่าห้ามเขาในทันที

ซังเหยียนตอบสนองอย่างว่องไว ไม่ใส่ใจกับการต่อต้านเพียงเล็กน้อย
ของเธอ เขาใช้มือเดียวล็อกมือทั้งสองข้างของเธอไว้ พยายามจะถลก
ขาทางเกงขึ้นไปอีกจนถึงบริเวณขาหนีบ

ขาเธอขาวเนียนเกลี้ยงเกลา ไม่มีรอยแผลสักรอย

ซังเหยียนชะงักไป ช้อนตาขึ้นมองเธอแวบหนึ่งแล้วเริ่มถลกขาทางเกง
อีกข้างอย่างเจียบกริบ

เวินอีฝานจึงร้อนใจขึ้นมาจริงๆ แต่กลับสู้แรงเขาไม่ได้

"ซังเหยียน!"

เพิ่งถลกขึ้นมาถึงต้นขา ซังเหยียนก็เห็นรอยแผลหลายรอยอย่างชัดเจน
ยังไม่ตกสะเก็ด มีหลายรอยที่ยังเลือดไหลซิบๆ บวมแดง มองดูแล้วน่าตกตะลึง
อย่างที่สุด

ชั่ววินาทีนี้ไฟโทสะของซังเหยียนเหมือนเพิ่งจุดติดในที่สุด

เขาหลับตาลง ถามพลาจระจับไฟโทสะไว้ "ไปโดนอะไรมา"

难哄 3

Nan Hong 3

First Frost วันนี้ วันไหน ยังไงก็เธอ 3

จุ๊ เขียน

นางฟ้าปีกเขียว แปล

จำนวน 368 หน้า

ราคา 389 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 มิถุนายน 2565

Published originally under the title of 《难哄》(Nan Hong) Vol.03

Author © 竹已 (Zhu Yi)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2022 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2875-9

ภาพปก Miimork

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 0-2840-4800 Fax 0-2840-4801

editor@jamsai.com

www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 0-2423-9999 Fax 0-2449-9561-3

www.naiin.com

“ฉันรู้สึกว้าว...” เวนอีผ่านมองหน้าเขา
ในที่สุดเธอก็ลั่นน้ำตาไว้ไม่อยู่ “ฉันไม่คู่ควรกับนายเลย”
ซังเหยียนซับน้ำตาให้เธอ “เก็บคำพูดนี้ของเธอคืนไป”

“ ”

“เวนซองเจียง เธอคิดว่าทำไมหลายปีมานี้ฉันถึงไม่ยอมมีแฟนสักที”
ซังเหยียนจ้องเธอ เว่ยด้วยน้ำเสียงเย่อหยิ่ง มองไม่เห็นหัวใจ
“ฉันจะถูกตาต้องใจเฉพาะคนที่ดีที่สุดเท่านั้น เข้าใจมั๊ย”

ถึงแม้จะคบหาดูใจกันแล้ว

กว่าความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขายังคล้ายมีกำแพงบางๆ กันขวาง
เวนอีผ่านไม่ยอมให้ซังเหยียนต้องมารับรู้เรื่องราวใดๆ ในชีวิตที่ผ่านมามีของเธอ
ทั้งยังกังวลว่าเรื่องนี้จะมากกระทบถึงความสัมพันธ์ จึงเลือกที่จะปิดบังเอาไว้
โดยไม่คิดว่าการไม่พูดความจริงออกไปจะเป็นการทำร้ายเขาเหมือนเช่นในอดีต...

เพราะคิดว่าเวนอีผ่านไม่เชื่อใจ

ซังเหยียนจึงรู้สึกว่าเขาคงเข้าใจเธอได้เพียงเท่านี้

ไม่มีทางที่จะเดินไปถึงหัวใจของเธอ

ถึงกระนั้นเขาก็คงอยากจะทำให้เธอได้รู้ว่าตั้งแต่บัดนี้ต่อไป...

โลกของเธอจะมีเพียงแสงสว่างเท่านั้น

แต่ถ้าเธอไม่ไว้วางใจกันเช่นนี้

เขาจะพาเธอก้าวเดินไปถึงจุดนั้นได้อย่างไร...

ชวนคุณมา
อ่านหนังสือ

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800
www.jamsai.com

ISBN 978-616-06-2875-9

9 786160 628759

ราคา 389 บาท